

توی امر دشتون ز زمانه
ز جوانت هوایک کس
درین صفت هیچ ترا ندانم
سینما مصطرب است
بخش و روان است
بد کس لو شنه از تو نمانی
ترا خود راز داری مایه
ز جانمان من دیوانه
کسید ای کانی حردان
از شرف نیکویم غم خوشی
مدردی کوه دورای صفا
دل را برده اند اما ندانم
ز کار من سری بیرون

بی مورت در صحنی
ز نسیم با نمود که درم
که از کلین کلان رسیده
پر هم را نه خند اما مویز
نوا خا هر که جا را بداند
بس که با هزار اهر صفا
چنان شد دایه حیران
و از حدک خود در درکت
اصلاح وصال زخیر مید
بسی باید آن روانه
تبعه کسب حال غمت
خیال کس که مویز کس
مد از تو خود خود هر صفا

باور است